

شعر مشترک فروغ فرخزاد و احمد رضا احمدی

فروغ: روز آبی، پیچک خشک، پرنده‌ی محبوس، دیوار سیمانی

احمد رضا: درخت‌های پرسش بگو و مگو باز می‌گردند
و به اطراف هرزه‌های دست‌چین منزل می‌شوند

فروغ: آسمان از دهانه‌ی خشک ناودان‌ها فرو می‌ریزد و باز همچنان دست‌نیافتنی است

احمد رضا: کبوتر دوسه بار با مشایعت رنگ سبز
به کنار علامت سؤال پرید
و علامت سؤال را نقطه‌های حرف آخر اسم تو می‌کند

فروغ: به زنی که پوستش خستگی بطالت‌هاست، لیوانی آب تعارف می‌کنی
آب خشک است. آب را می‌نوشم و خشک است

احمد رضا: آدم‌های نشسته
با این پیچک‌ها فرمان می‌دهند
که خود را به انتهای داربست برساند

فروغ: من از جسدی مغروق، سرگردان‌ترم
اگر راست می‌گویی دریا را برای من بیاور
و لذت پوسیدگی را به من ببخش

احمد رضا: در پشت این اطوارهای سنگ بی‌گمان هزار مینایی است
و هزاران لالی
که سرانجام دیوار را بیان می‌کند

فروغ: این سرفه‌ها جوانی تو را هزار برابر می‌کند
و جوانی تو به من می‌گوید: احمق

احمد رضا: از انتهای خیابان شمارش اعداد را آغاز می‌کنم
که این فروشندگان بی‌پیمانه درست بدانند
خشکسالی در پیاده‌رو ایستاده است

فروغ: گاهی در آفتاب به یاد می‌آورم که گیسوانم می‌درخشیدند
دندان‌های شیری یادآور معصومیت حضورند

احمد رضا: آن‌قدر جلد من
شستشو نشد که من لبخند عابران را
در شادی‌ها بدانم.

از مجله گوه‌ران - تابستان ۸۶ - شماره ۱۶

بازنشر از [وبلاگ آوازه‌های رهایی](#)